

Wie achter een piano gaat zitten en ritme en melodie uit het instrument
tevoorschijn tovert hoort meer dan alleen pianoklanken :
er klinkt een vertrouwd verhaal, dat ergens aan doet denken, consonant of dissonant.

De klank lijkt op die van elke andere piano.

De pianist kan niet anders dan aan de wetten van de toetsen gehoorzamen,
aan de resonantie-eigenschappen van het houtwerk.

Daar valt alleen een klein beetje aan te ontkomen als je, zoals John Cage,
spijkers op snaren gooit, snaren verstemt, dempt tot ze haast stikken,
tot je slechts vage herinneringen aan een piano overhoudt.

En dan nog ben je niet helemaal van de erfenis af...

Anders is dat met de synthesizer - als die tenminste geen piano imiteert.

Met dit album heb ik klanken gezocht,
die niet of nauwelijks aan klassieke instrumenten doen denken.

Mijn basgitaren heb ik niet gebruikt ;
onder de onvermijdelijke toetsen zaten vaak nog ongetemde geluiden,
die een eigen leven leidden en nog geen associaties opriepen.

Ritme was het enige houvast, maar ook weer niet constant.

Er zit wel een digitale kopie bij van een kerkorgel uit het engelse Leeds,
in "Hartje Den Bosch" - met dank aan samplephonics.com.

Daarmee zat ik ineens zelf in een kerk op het orgel, een oude droom...

Zo vaak heb ik als jochie naar organist Jan Mul staan kijken
in de kerk van Overveen, op het kerkkoor.

Nu mocht ik zelf!

21 augustus 2018

Jelle van Buuren

NOTA
BENE